

CREC EN DÉU PARE

1. L'AFIRMACIÓ DE LA FE DELS CREIENTS

Des del temps de l'Antic Testament, el Poble de Déu ha sentit la necessitat de formular la seva fe, en cada moment d'acord amb la manera de pensar i d'expressar-se de l'època. En el cas d'Israel, d'una manera narrativa, tot explicant la seva història com a poble.

El meu pare era un arameu errant, que va baixar a Egipte i va viure-hi com a immigrant amb les poques persones que l'acompanyaven. Allà es convertí en una gran nació, forta i nombrosa. Els egipcis ens maltractaren, ens oprimiren i ens imposaren treballs pesats. Llavors vam implorar l'ajut del Senyor, Déu dels nostres pares, i ell escoltà el nostre clam: veié la nostra dissort, les nostres penes i la nostra opressió. El Senyor ens va fer sortir d'Egipte amb mà forta i amb braç poderós...

(Dt 26, 4-9)

Sant Pau explica la seva fe en base a la pròpia experiència, a la carta als gàlates. ¿Com expressem en què creiem, com expressem la nostra fe? Ho podem fer també a partir de la nostra experiència personal, o bé a través del Credo, mitjançant la formulació elaborada per l'Església.

Vosaltres ja heu sentit parlar de com em comportava quan era en el judaisme: perseguia amb fúria l'Església de Déu i la volia destruir...

Però Déu em va escollir des de les entranyes de la mare i em va cridar per la seva gràcia. Quan a ell li semblà bé em va revelar el seu Fill perquè jo l'anunciés als pagans.

(Ga 1,13-17)

Preguem: Déu i Pare nostre, gràcies perquè ens has donat la Fe. Et demanem que sapiguem reconèixer les teves obres i que confiem sempre en Tu incondicionalment, malgrat que no entenguem de vegades alguns esdeveniments en les nostres vides.

2. CREURE COM VINCULACIÓ PERSONAL AMB AQUELL QUE ENS ESTIMA

Creure és la vinculació personal amb el Déu que se'ns ha manifestat en Jesucrist, vivent entre nosaltres per obra de l'Esperit Sant.

La fe és un compromís meu i ningú el pot fer per mi. La fe la rebo a través dels altres. Tots l'hem rebuda a través del apòstols i dels profetes; la vivim en comunitat.

Sempre dono gràcies al meu Déu per vosaltres, pensant en la gràcia que ell us ha concedit en Jesucrist, en qui heu rebut tota mena de riqueses, tant de paraula com de coneixement. I és que el testimoni de Crist s'ha refermat tant entre vosaltres, que no us manca cap mena de do, mentre espereu que ell es manifesti. Déu també us mantindrà fermes fins a la fi, perquè el dia que vindrà nostre Senyor Jesucrist sigueu trobats irrepreensibles. Déu és fidel, i és ell qui us ha cridat a viure en comunió amb el seu Fill Jesucrist, Senyor nostre.

(I Cor 1,4-9)

(Jo "crec"...) jo em fio d'Ell, jo accepto les seves promeses, jo entro en el "dret" de la seva Aliança. Abram, el primer creient va posar tot el seu passat i el seu futur en las mans del seu Déu: "surt de la teva terra"... i ell se'n va anar.

Tot el Credo és, senzillament, dir que sí a Déu amb plena confiança, sentint-nos estimats.

El Senyor va dir a Abram: Vés-te'n del teu país, de la teva família i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que serà font de benedicció. Beneiré els qui et beneixin, però als qui et maleixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran del teu nom per a beneir-se. Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

(Gen 12, 1-2)

Creure en Déu, és fer camí; creiem tot anant cap a Déu. Un Déu que ens estima i ens perdona i que sempre és amb nosaltres, al qual nosaltres

I se n'anà a trobar el seu pare. Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El fill li digué: Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu. Però el pare digué als seus criats: De pressa, porteu el vestit millor i poseu-l'hi, poseu-li també l'anell i les sandàlies, porteu el vedell gras i

també podem estimar i en qui podem reposar tot celebrant el goig del retrobament.

mateu-lo, mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem retrobat. I es posaren a celebrar-ho.

(Lc 15,20-24)

Preguem: Déu i Pare nostre: fes que la nostra vida sigui sempre un camí de recerca del teu amor deixant enrere totes les nostres seguretats, només desitjant de trobar-nos amb tu perquè el nostre “sí” sigui expressió i resposta cordial a la teva abraçada de Pare.

3. POLITEISME I PECAT

Si creure és lliurar-se, confiar-se totalment, només es pot creure en un sol Déu. Si hi ha molts déus, vol dir que hi ha divisió en la donació total, que hi ha una donació a aquest i a un altre.

El nostre Déu és al cel i fa tot el que ell es proposa./ Els ídols d'ells són plata i or, obra d'homes i res més:/ tenen boca, però no parlen, tenen ulls, però no hi veuen,/ orelles que no hi senten i nas que no olora./ Les seves mans no palpen, els seus peus no caminen ni té veu la seva gorja./ Seran com ells els qui els fabriquen i tots els qui hi tenen confiança.

(Ps 115,3-8)

Hauríem de remarcar aquí que això de creure en un sol Déu no es sempre fàcil. Nosaltres, que portem com una marca de desintegració que és el que anomenem el pecat, tenim la fascinació de la multiplicitat, que no ens deixa creure en un sol Déu, tenim la dispersió del cor. Això es una forma de politeisme.

Pel que fa, doncs, a la qüestió de si és permès de menjar la carn sacrificada als ídols, ja sabem que un ídol del món no és res, i que de Déu només n'hi ha un.

És cert que n'hi ha que són considerats déus al cel i a la terra, com si de fet existissin molts déus i molts senyors. Però per a nosaltres hi ha un sol Déu, el Pare, de qui tot prové i cap al qual caminem, i hi ha un sol Senyor, Jesucrist, pel qual tot existeix i també nosaltres existim.

(1Co 8,4-5)

Preguem: Déu i Pare nostre, voldria que el meu cor no estigués dividit; voldria que el meu cor i el meu cap tinguessin un sol Déu. Fes Senyor, que Tu siguis l'únic en qui fixi la mirada del meu cor i del meu cap i que en Tu pugui veure-ho tot.

4. IDOLATRIA

Quan als ídols se'ls dona el nom de “déu” es fan amos i senyors. El mal és el no-res de la realitat i aleshores ens domina i ens destrueix: magnifica el no-res en contra de nosaltres mateixos. Deixem de reconèixer Déu com a senyor de tot i de tots i erigim els ídols dels nostres interessos.

Els ídols no són res ... i encara que hi ha déus de nom, tant en el cel com a la terra,... per nosaltres hi ha un sol Déu, el Pare...

(1Co 8,4).

Déu estimava Israel amb tendresa, però Israel fou ingrati i els falsos déus en qui va confiar foren la causa de la seva decadència.

Diu el Senyor: Quan Israel era un noi me'l vaig estimar, d'Egipte vaig cridar el meu fill. Però ell és d'aquells que, com més els crides, més se te'n van: oferien sacrificis als Baals, cremaven ofrenes als ídols. Jo mateix vaig ensenyar Efraïm a caminar agafant-lo pels braços, però ells no han reconegut que jo els he guarit. Jo els atreia cap a mi amb llaços d'afecte i amor. Feia com qui aixeca un jou del coll i deixa lliure la boca, m'acostava cap a ell i li donava menjar... Els del meu poble s'aferren a la seva apostasia. Efraïm, com t'he de tractar? ¿T'haig d'abandonar, Israel?

(Os 11,1-9)

5. FALSES IMATGES DE DÉU

Em faig imatges de Déu quan el vull reduir a la meua mesura, en el déu-que-em-convé-a-mi.

Qui es pensa que ell ja sap sobradament quina és la voluntat de Déu, sempre està en perill de no deixar-se interpel·lar per Ell, de limitar-lo als marges estrets de la seves concepcions, rutines o tradicions, i a quedar-se amb una imatge reduïda a la mida dels seus egoïsmes.

Així parla Jahvè: Em recordo del teu amor de quan eres jove, de l'amor de quan eres promesa; com em seguies al desert, a la terra que no se sembra...

¿Què trobaren en mi d'injust els vostres pares, per a allunyar-se de mi, seguir el No-res i tornar-se vans?...

Perquè és un doble mal que ha fet el meu poble: m'han abandonat a mi, la font d'aigua viva, i s'han excavat cisternes esquerdades que no retenen l'aigua...

Prou t'havia plantat de raïm negre, tot de pura llei; i com te n'has tornat un de degenerat, un cep bastard!

(Jer 2).

Només rebutjarà els ídols aquell que cerqui de posar-se davant Déu amb disponibilitat, sense fer-se'n una imatge manipulable, tot obrint la vida al goig i al risc de l'amor.

Algú li va dir: La teva mare i els teus germans són aquí fora, que et volen veure. Ell els respongué: La meua mare i els meus germans són els qui escolten la paraula de Déu i la compleixen.

(Lc 8,20-21)

Preguem:

Pare meu, m'abandono a Tu./ Fes de mi el que et plagui./ Sigui el que sigui el que facis de mi,/ te'n dono gràcies./ Estic disposat a tot, ho accepto tot,/ mentre la teva voluntat es faci en mi i en totes les teves criatures,/ no desitjo altra cosa, Déu meu./ Poso la meua vida a les teves mans,/ te la dono, Déu meu,/ amb tot l'amor del meu cor, perquè t'estimo,/ i és per mi una necessitat d'amor,/ donar-me, posar-me a les teves mans sense mesura,/ amb una infinita confiança,/ perquè Tu ets el meu Pare.

(Charles de Foucauld)

CANTS

- Senyor Jesús, la llum del meu cor/ no em permetis que em parli la foscor./ Senyor Jesús, la llum del meu cor/ fes que pugui acollir el teu amor. (T9)
- Ubi caritas et amor,/ ubi caritas Deus ibi est (T4)
- Espera el Senyor/ el jorn és a prop./ Espera el Senyor/ sens defallir. (T2)
- Confiem en el Senyor/ perquè Ell és bo./Confiem en el Senyor/ Al·leluia. (T18)
- Déu és amor, tingues coratge/ viu en l'amor./ Déu és amor no tinguis cap por.
- Laudate omnes gentes,/ laudate Dominum./ Laudate omnes gentes,/ laudate Dominum. (T23)
- In manus tuas Pater/ commendo spiritum meum./ In manus tuas Pater/ commendo spiritum meum. (T30)